

[Holger Eriksen.]

er en følge af værdimålerens formindskede købekraft, ikke må inddrages. Principielt kan jeg ikke anerkende dette synspunkt. Af to grunde: for det første har den, der anbringer sine penge i jord, ikke større krav på, at hans kapital ikke forringes, end den, der anbringer sine penge i banker eller sparekasser, og for det andet er jorden et glimrende låneobjekt. Af den grund vil den næsten altid være belånt, og det bevirker, at ejeren ikke blot sikrer sin egen kapital, men at han også tilegner sig det tab, hans kreditorer har lidt som følge af pengenes dalende købekraft.

Nu indførte man imidlertid konjunkturtillægget, mens man stod meget vakkende over for dens beregning. Gik man ud fra den gennemsnitlige stigning af jordprisen i vurderingsperioden, fik man jo ikke et udtryk for, hvad jord, der ikke havde fået samfundsmæssig grundværdistigning, var steget med. Derfor tog man først en lavere procent, og senere gik man over til at undtage de steder, hvor den kraftigste grundværdistigning måtte forventes, og sidst, i 1957, har man udvidet dette område, uden at man derfor kan påstå, at man har fundet frem til, hvad tillægget virkelig burde være. F. eks. regnes der med, at stigningen af konjunkturtillægget ved næste vurdering vil være ca. 30 pct. efter de gældende regler, mens pristallet i samme periode kun er steget med ca. 10 pct. Hvis formålet virkelig er at finde ud af, hvor meget der skal tillægges for at opveje kronens fald, vil man altså komme meget langt fra det synspunkt ved at lade loven forblive uforandret.

Nu har man imidlertid et konjunkturtillæg, og medens det sidst var 30 pct., foreslås det nu fikseret til 55 pct., hvilket naturligvis er bedre, end hvis det var blevet 60 eller 61 pct. Lovforslaget betyder således et fremskridt, og et andet fremskridt ligger i, at man inden vurderingen i 1964 skal fastsætte dets størrelse. Jeg vil håbe, at stemningen i befolkningen til den tid må blive sådan, at det simpelt hen og uden hensyn til, hvad der i øvrigt er sket, fikses til de 55 pct., der nu fastsættes for den kommende vurderingsperiode.

Jeg nævner i denne forbindelse, at det egentlige landbrug er sikret mod at betale

grundværdistigningsafgift gennem en bestemmelse om, at der som hidtil ydes et yderligere grundbeløbstillæg på 10 pct. af den del af ejendommens grundbeløb og forbedringsfradrag, der højst udgør 1 kr. pr. m² vurderet areal, og at bestemmelserne, der giver hvilende grundværdistigningsskyld for ejere af parcelhuse, sommerhuse og kolonihaver, opretholdes og udvides, således at maksimum af det stigningsbeløb, for hvilket der gives hvilende skattefritagelse, er forhøjet fra 6 000 til 7 000 kr.

Meget væsentlig er en bestemmelse om ændring i konjunkturtillægget for forbedringer. Forbedringsfradraget skal naturligvis fastsættes efter prisforholdene på det tidspunkt, da forbedringerne er foretaget. Det er derfor rimeligt, at der gives konjunkturtillæg for alle forbedringer, der er foretaget forud for 12. vurdering, medens man for dem, der først foretages efter 1. september, kun giver 10 pct.

Det er klart, at de nævnte ændringer ikke vil være i stand til at stemme op for grundspekulationen og langt mindre give samfundet det, som det har krav på. Det er på baggrund deraf, man må se forslag til lov om ændring af lov om særlig indkomstskat m. v., der organisk ikke har nogen forbindelse med grundværdistigningsafgiften. Det er derimod en kapitalvindingskat, og jeg lægger ikke skjul på, at jeg helst havde set, at der indførtes en almindelig kapitalvindingsskat, således som den tidligere finansminister på et givet tidspunkt foreslog.

Der er engang udgivet en bog, „Galskabens land“, og jeg er af den opfattelse, at vi stadig lever i galskabens land, så længe vi beskatter hver øre, man tjener i kraft af arbejde, men holder en stor del af de såkaldt arbejdsfri indtægter uden for beskatning, nemlig dem, man opnår gennem kapitalvinding. Naturligvis er det forkert at tale om arbejdsfri indtægter; sådanne findes ikke. Det, man forstår ved arbejdsfri indtægter, er de indtægter, man tilvender sig i kraft af andres arbejde, og de burde efter min mening beskattes lige så hårdt som de indtægter, man har af eget arbejde, ja, helst endnu hårdere — dette være sagt i al almindelighed.

Lovforslaget om særlig indkomstskat må imidlertid opfattes som et appendiks til